

דברי חכמה

ישראל במלחמה

מילים טובות !!!



מלים טובות
הן תרופה לנשמה
לחשה לי סבתא

תניחי אותן בתוכך
שֶׁהֵיוּ במקום זמין
הן כמו תסוף תזונה,
כמו... ויטמין

תני מהן לכל מי שזקוק
לנחמה, למלה חמה
תפזרי אותן
בין הרוחים של הכאב
בתוך סדרי הלב

מלים טובות
הן כמו אבקת קסמים
הן התבלין של החיים

גיליון מס. 2829 * ח בסיוון תשפ"ד * 14 ביוני 2024

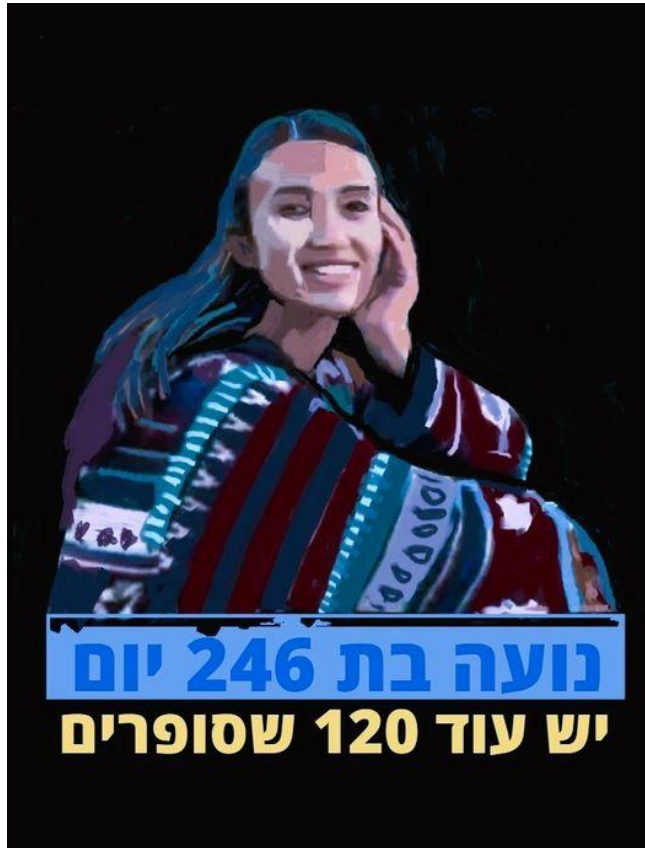
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

על מסעך / הפינה של דודו



נועה ארגמני השתחררה אחרי 246 יום בשבי



חג השבועות

למקור השם "חג שבועות" ישנם כמה הסברים: הסבר אחד הוא שהוא נקרא כך על שם שבעת השבועות שסופרים מתחילת העומר עד חג זה.

הסבר אחר נובע מכך שחג שבועות הוא השני מבין שלושת הרגלים שבהם עלו לירושלים. מאחר ובשבועות חוגגים גם את מתן התורה הכהן היה קורא לעולי הרגל את התורה והם היו נשבעים לתורה במעמד זה, ומכאן שמו "חג השבועות".

בספר דברים פרק י' פסוק י"ט כתוב "ואהבתם את הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים". חג השבועות הוא גם חגם של "האחרים", של הגרים. ולכן נהוג לקרוא בו את 'מגילת רות'. מעניין שהתודעה היהודית בחרה לחבר את רגש ההתעלות של מתן תורה לזיכרון הגרות בארץ מצרים. כאילו שהיא רומזת לנו אל ירום לבבכם ואל תתנשאו. דווקא ברגע הזה הישארו עם שתי רגליים על הקרקע ותיזכרו שפעם הייתם גרים ובגלל עבודתכם לא כיבדו את האנושיות שלכם. ועכשיו, דווקא עכשיו, אתם מצווים לאהוב את הגר, כי גרים הייתם בארץ מצרים.

ואצלנו, על אפם וחמתם של הטילים ששיגר אלינו נאסראללה, נערך טקס מגוון באמפי הומה משתתפים. כשבקהל יושבים חברים, תושבים ומפונים שבת אחים גם יחד. כשהם נהנים מהשירה והמחול ויבול התינוקות השנתי, שכלל גם נכדה שחומה אחת שלי. אחר כך עלינו לברכה לסעוד את ליבנו בארוחת ערב. והיה נחמד לראות את הציבור מפוזר סביב על הדשא אשכולות של משפחות, חלקם משוחחים, חלקם סועדים, וחלקם מסתובבים סביב כשהם נהנים מן המפגש האנושי החם.

הקינוח שלי לליל החג היה לימוד לתיקון ליל שבועות שנערך במועדון במעמד רב משתתפים. הלימוד נסוב סביב ארבע סוגיות שנמצאות היום על סדר היום ובדקנו מה עמדת חז"ל לגביהן. הערב התחלק לשני חלקים. בחלק הראשון עסקנו בקברי צדיקים ובשאלת תורתם אומנותם ועמדת הרמב"ם לגביהן. בחלק השני התמקדנו בנושא "ביחד ננצח", והתמקדנו בשאלה למה מגוון דעות הוא ערך קיומי אצל חכמינו זכרונם לברכה. בסוף הערב שכחתי להזכיר לשמחה לקחת את הנייד שלה שהיה בהטענה. אבל היא זכרה לקחת אותו לבד.

אני מניח כאן את דעת הרמב"ם בנושא קברי צדיקים. בעיקר מפני שאני מוצא אותה כה אנושית ובה בעת מאוד מודרנית בתפיסתו את הצדיק, ובכלל הוא גם נוגע באומץ בשאלה איך נכון יהיה לזכור אותו:

דעת הרמב"ם: רבי משה בן מימון הרמב"ם אומר: מציינים את כל בית הקברות ובונים נפש על הקבר. והצדיקים אין בונים להם נפש על קברותיהם, שדבריהם הם זכרונם, ולא יפנה אדם לבקר הקברות".

(הלכות אבן, פרק ד הלכה ד) (לפי רבי יוסף קארו נפש = מצבה)

נמשיך לקוות לשחרורם המהיר של החטופים, החטופות והחיילים השבויים במרתפי החמאס. שתבוא עסקת שבויים במהרה ותגאל אותם מהסיוט שהם לכודים בו.



אור ראשון

1. אני זוכר שכשהייתי ילד, הייתי הולך בחושך וכדי להפיג את הפחד הייתי שורק. שורק בתוך החושך.
2. היום אני כבר מבוגר ולפעמים במקום לשרוק בחושך אני כותב שיר. וגם השיר הזה הוא סוג של שריקת התרסה בתוך החושך ...

אור ראשון של בוקר

אור ראשון של בקר נוגע
 בגבעות החשופות באצבעות
 דקות כמו רים לחם חם רום
 עובר קריר שולח צנה במורד
 שדה מתבהר והולך שולח
 ברעדה נבכי לילה בא
 בגזע ארנים טמירים מצית
 צפור דרור חולף ביעף
 נושא תולעת מפרפר
 מנחה להדליק זהרורי
 אור שמש בהיר וחד



כָּבֵד חוֹלֵף
כְּאַבְחַת עָלֶה
נוֹשֵׁר
לְאֵט
לְבָרָא
עוֹד
יוֹם
חֲדָשׁ.

התשמע קולי | לארנון זמורה ז"ל

"התשמע קולי, רחוקי שלי,
התשמע קולי, באשר הנך..."

המלים, המשתוקקות כל כך להגדיר את המרחק
שבין המקום של האדם למקום של העולם,
הפכו וחסרו והפכו פקינה מיללת בבית הקברות
מבקשות כל כך לגעת
לפחות עוד פעם אחת במה
שהוא כבר כל כך בלתי נתון לנגיעה.



ואז רוח קרירה החלה לצנן את חם היום,
ומשם,
מבית הקברות המאפיל והולך לעת ערב,
הלמו מטחי כבוד נחרצות את עבדת אינותו.
וממעל, באויר השקוף, מעבר לגעגועים,
מעבר למלים
ולזמן חסר האונים של האדם, כמו הלכה
ונתרקמה
להרף עין בבואת חסד דמותו שכבר
מתרחקת והולכת מאתנו לתמיד.

התשמע קולי רחוקי שלי, התשמע קולי
באשר הנך...



על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

● לכבוד שבועות – שבע סיבות להתרגש

1. ערב שבועות, בבוקר, החלטנו לצאת לסידורינו בראש פינה מוקדם, עוד לפני זרם המכוניות, והמחסור בחנייה, ועוד לפני החום הנורא. ברדיו אנחנו שומעים על אזעקות בכפר הנשיא, ובחוץ שומעים כמה בומים. מחליפים אינפורמציה עם עידית גלוק ועם לילו טנא ב"רולדין". משפחתנו שבמרכז שואלת אם להגיע לטכס. אני מבטיחה לעדכן.
2. תודה לאל, כפר הנשיא לא נפגעה, שריפה פרצה במנסורה. מישהו בחיזבאללה לא התעדכן בכך שוותיקי כפר הנשיא כבר מזמן לא במנסורה.
3. מגיעים לקיבוץ. ליד הבריכה ובאמפי ההכנות לטכס ולחגיגה נמשכות במלוא החום (תרתי משמע). המקור שלי אצל גיא ורון, אומר שאפשר לחזור לשגרה. אני מדווחת למשפחה ומתחילה בהכנות לבואם.
4. המשפחה מגיעה יחד עם משפחת חברים שלהם. הנה מה טוב ומה נעים שבת גם יחד. לפני הטכס, רתם איילון מעדכן אותנו לגבי מצב של אזעקה: "לא להכנס לפניקה, לשכב על הארץ ולכסות את הראש למשך 10 דקות" הנכדים לא כל כך מתרגשים, גם בהרצליה ובגבעתיים הם כבר שכבו על המדרכה וכיסו את הראש בידיים. עם חשיכה, כשאנו מסתכלים לכיוון רכס רמים אנחנו רואים זיקוקים. לא, אלה לא זיקוקים לכבוד החג, אלה יירוטים.
5. ובתוך כל זה – סיבה נהדרת להתרגש – חגיגת חג הביכורים. כבר שנים רבות אין לנו ביכורים בעונה זאת. כבר לא קוצרים חיטה, והקומביין כבר לא מפזר ערימה של חיטה, המטע כבר לא מביא תפוחים שהם עדיין בוסר. וגם הגד"ש לא מביא צמר גפן במקום כותנה. אבל יש לנו יבול גדול של תינוקות שנולדו השנה, וכן, יש לנו מסורת של "מלאו אסמינו בר ויקבינו (יקב תל רומן!) יין, בתינו הומים מתינוקות", (בין שהם גרים אצלנו בבית או בבתיהם ברחבי הארץ והיקום). ויש לנו יבול נפלא של ילדים במערכת החינוך שבהתרגשות רבה רוקדים ושרים, ויש לנו מבוגרים, ומבוגרים יותר שרוקדים, ויש לנו מכינה של צעירים, אשר נקשרו לקיבוץ, וגם הם רוקדים, ויש ברכות של מנהלת הקהילה ושל יו"ר הקיבוץ. טכס מושקע ויפה – בהחלט סיבה להתרגש.

6. בין המופיעים על הבמה רבים הם הילדים, וגם קצת מהמבוגרים שלא הכרתי, קצת יותר מאשר בשנה שעברה. מתוכם יש נציגות למשפחות המפונים שמצאו אצלנו בית זמני, ולב פתוח וקולט. אשרינו שאנחנו בין אלה שיכולים לסייע, והלוואי והיו לנו עוד דירות פנויות.

7. והבוקר – שבועות, הבריכה נפתחה באיחור: האיחור על פי לוח השנה (אחרי השרב הגדול) – מסיבות בירוקרטיות, וקצת מסיבות של חסרון כיס של הקיבוץ, שלא הצליח עד כה לעמוד בכל הדרישות המחמירות של הרשויות כדי להסדיר רישוי עסקים, ומהסיבה השנייה היא הסיבה הביטחונית. אנחנו נשמעים להוראות פיקוד העורף, וטוב שכך.

שבע סיבות להתרגשות – שיהיה לנו קיץ בטוח!

• ועוד על עמירם קופר הי"ד

בשבוע שעבר הבאתי את שירו של עמירם קופר, (שגופתו הוחזרה מהשבב בעזה), שהיה חבר קיבוץ ניר עוז, וכתב לחג השבועות "שיבולי פז".

כמה דקות לאחר שדורית צחור שלחה את דברי הכפר במייל, קבלתי כבר ווטסאפ מאלישע, שמודה לי על הידיעה, וכבר אומר שהוא מתכוון בדרשתו להביא את השיר ולהתייחס למשורר.

וכמה שעות מאוחר יותר, אני מאזינה, באמצעות הזום, להרצאתו של הפרופסור לספרות אריאל הירשפלד. הנושא הפעם הוא "מלחמה ושלום". אמנם, לפי דבריו של הירשפלד הוא התחיל לאסוף את החומרים להרצאה כבר לפני שנה, עוד לפני המלחמה הנוראה שאנו שרויים בה, אבל, את ההרצאה הוא פתח בהצגת מילות השיר "שיבולי פז". הוא התייחס אל השפע החקלאי, ואל הקשר לתנ"ך ולשפתו. משום מה פרופסור הירשפלד המכובד בעיניי מאד, לא הבדיל בין נחל עוז לבין ניר עוז. ובכן, עמירם קופר היה חבר ניר עוז.

חבל שהפרסום הזה למשורר לא כל כך מפורסם, הגיע דווקא בגלל נסיבות מותו המזעזעות.

• ארבעה חטופים ואלונקה אחת

כרוח סערה, כמכת ברק, פשטה בכל המדינה הידיעה על שחרורם של שלושה חטופים וחטופה אחת. מיד התחברנו לטלוויזיה, ובהתרגשות רבה ראינו אותם חוזרים, בעיקר ראינו את אנדריי קוזלוב אשר חזר וירד וחזר וירד מהמסוק לפחות 30 פעם (ככה זה כשאתה רואה חדשות לא ערוכות). אבל בתוך המראות האלה, ראיתי גם אלונקה מורדת במהירות מהמסוק. הסדין בצבע תכלת כיסה את מי ששכב מתחתיו, ואני חשתי צביטה חזקה בבטן. אחר כך התפרסם שמו של פקד ארנון זמורה ז"ל, שפרץ בראש הכוח לבית, שבו היו החטופים הגברים, ונפצע פצעי מוות בפעולה ההירואית שלו.

שמעתי את ברכותיהם של נשיא המדינה ושל ראש הממשלה לנועה ארגמני. האחד דיבר דברים שיוצאים מהלב ונכנסים ללב. השני דאג רק שיהיה ברור שגם רעייתו מברכת. אחר כך ראיתי אותו, את השני, תופס דקות של זמן מסך, כשבא להתהדר בנוצות ההצלחה של שחרור החטופים. נועה ארגמני וודאי התרגשה, כי היו לה מיליון סיבות להתרגש. לא ראיתי אותו, את השני, מגיע אל משפחת זמורה להודות לה על הקורבן ששילמה לטובת ההצלחה הזאת, ולבכות איתה.

• בשבוע הבא

בשבוע הבא אהיה בארצות הברית, ואולי לא אצליח לכתוב את הטור שלי בשבועות הקרובים. אני מקווה מאד שעד שאחזור:

- יחזרו כל החטופים
- תסתיים המלחמה וחיילינו ישובו בשלום לבתיהם
- שכל המפונים שיש להם בתים לשוב אליהם, יחזרו לבתיהם, ושלאחרים יתחילו לבנות את הבתים מחדש.
- שגם ימצאו את היימנוט הקטנה בחיים והיא תשוב לביתה.

בעת כתיבת שורות אלה אפשר עדיין לברך ברכת חג שבועות שמח

ושתהיה שבת שקטה

תמר וולפין



לכבוד חברי קהילת כפר הנשיא, נעים להכיר!

אנחנו משפחת לדרמן, גבריאל (41), סתו (40), יונתן (10), יהל (6.5) ועומר בת שנתיים.

לפני כחמש וחצי שנים הגשמנו חלום ועברנו לצפון, הגענו לקיבוץ כפר הנשיא לאחר ששמענו רבות על הקהילה והחינוך של המקום.

גבריאל במקור מהוד השרון וסתו במקור מנווה ירק.

גבריאל עובד כעצמאי בתחום הטיולים, מוציא מסעות טיפוליים ואחראי לוגיסטיקה.

סתו היא מחנכת בבית הספר היסודי 'מבוא הגליל' שבאיילת השחר.

יונתן תלמיד כיתה ד', יהל תלמיד כיתה א' ועומר בגנון שחף שבקיבוץ.

חברי הקיבוץ קיבלו אותנו בזרועות פתוחות ואנחנו מרגישים שפה אנחנו רוצים להקים את הבית שלנו. הקהילה פה מקסימה, מחבקת ועוזרת. נעים לנו פה ואנחנו רוצים להמשיך לגדל את ילדנו כאן.



שלום לקהילת כפר הנשיא,



נעים להכיר אנחנו משפחת שפרי- ואן דונגן. אמיר (41) אופירה (39) גבע (8) דרור (6) והדר (3).

אמיר מטפל ברפואה סינית במכבי טבעי ובקליניקה בקיבוץ ואופירה פיזיותרפיסטית בקליניקה פרטית בקרית שמונה ובילדים בחינוך המיוחד.

נפגשנו במהלך לימודי רפואה סינית בתל אביב, ועל אף ששנינו גדלנו במרכז הארץ היה לנו ברור שיום אחד נעבור לאזור כפרי. וכך יצא שבעקבות לימודי פיזיותרפיה ביצענו מעבר יחדיו לצפון. במהלך הלימודים לתואר פגשנו חברים מכפר הנשיא וכך התחיל לו סיפור האהבה.

עברנו לקיבוץ לפני עשר שנים, במהלך הלימודים ומיד הבנו שהגענו הביתה. אמיר התחיל לעבוד במסגרות החינוכיות בקיבוץ ולאט לאט התחלנו למצוא את מקומנו בקהילה.

בעשר שנים הללו בקיבוץ הספקנו לעבור ארבעה בתים בשכונות שונות, ולכן להנות ממגוון רחב של שכנים נהדרים, והבאנו לעולם שלושה ילדים- גבע, דרור והדר. שבינתיים גדלים במסגרות החינוכיות בקיבוץ ונהנים מכל מה שיש למקום הזה לתת להם החל בנסיעות אופניים באופן חופשי, בריכה בימי הקיץ באופן תדיר, בילויים בלב הקיבוץ ומפגש יומיומי עם החברים בכל



השבילים. מגדול ועד קטן, כל כך הרבה אנשים נגעו כאן בליבנו ולכן אין מקום אחר בעולם שבו אנו מרגישים בבית כמו בקיבוץ ורק נראה נכון להתקדם עם התהליך ולהכות פה שורשים.

נשמח מאוד להפוך את הקיבוץ לבית הקבע שלנו ולהמשיך לקחת חלק בקהילה המהממת שיש כאן 😊



שלום לכל בית כפר הנשיא,

אני מלי עמית, בת 40. נולדתי וגדלתי כאן בכפר הנשיא, בת לרותי וגדי עמית (וגם לכיתת רקפת).

גרתי בניו יורק במשך עשור שלם והייתי באה לבקר לפחות פעם בשנה עד שהגיעה הקורונה וסיפקה לי את ההזדמנות המושלמת לחזור – באתי לביקור ונשארתי. בהתחלה בלית ברירה וחוסר וודאות, אבל כל יום שעבר הבהיר לי יותר ויותר שאני במקום הנכון.

אני גרה כאן כבר שלוש וחצי שנים ולשמחתי אני גם עובדת בתוך הקיבוץ כמנהלת משרד האדריכלות של ברי ועוסקת בתרגום מעברית לאנגלית והפוך. בזמני החופשי אני שרה בכיף גדול במקהלת הגוספל שהקימה רוני ובאופן כללי נהנית מהעשייה התרבותית הבלתי נלאית שיש פה, מהאנשים שמחייכים בשבילים, מהירוק בעיניים וכמובן מהמשפחה והחברות.

כפר הנשיא תמיד היה ועדיין בית בשבילי, ואשמח להפוך אותו לבית הקבע הרשמי שלי, להכות שורשים ולהיות חלק מהקהילה הכל כך מיוחדת שתמיד היתה ועדיין פורחת כאן.





שלום לקהילת כפר הנשיא

אנחנו שגיא (45), ענבר (41), גלי (10), ניב (6).

הקיבוץ- הינו הבית הראשון של שגיא אבל מאז שהפכנו למשפחה הוא הבית השני שלנו:

הסיפור שלנו מתחיל בארה"ב שם הכרנו, לפני 18 שנים בחופשת סקי בקולורדו.

אחרי שנים של לימודים וטיולי קמפינג ברחבי העולם הצטרפה אלינו גלי ואחרי 3.5 שנים הגיעה לעולם ניב.

ב17 השנים האחרונות אנחנו גרים ברחובות, בעיר. אבל תמיד על הקרקע מוקפים בעצים ואדמה.

אנחנו מאוד מחוברים לטבע, לשהות בו ולטייל כמה שאפשר וכמה שיותר: הבנות מורגלות למסלולי טיול במדבר, בצפון ובעולם.

נשארנו ברחובות בגלל מסגרות החינוך של הבנות

אבל הטבע קורא לנו וחסרה לנו 'החצר האחורית' הלא היא מרחבי הקיבוץ והטבע העוטף אותו.

ענבר, נולדה בקיבוץ סאסא ובגיל 5 עברה עם משפחתה למושב חצבה בערבה.

במקצועה מטפלת ברפואה טבעית ובעלת עסק של רוקחות טבעית. בנוסף בשלושת השנים האחרונות עובדת בגן ילדים כעוזרת גננת.

שגיא, בן קיבוץ כפר הנשיא.

אחרי סיום דוקטורנט בפקולטה לחקלאות ברחובות נכנס לעבודה בחברות אגרוטק.

מזה 4 שנים עובד כמנהל מחלקת אגרונומיה בחברת אגמטיקס.

שנינו אנשים של משפחה, חברים וקהילה. מחכים להצטרף לחברינו ומשפחתנו בקיבוץ!



אמה קולינס בנאום בהפגנה בצומת עמיעד:

שלום לכולם, אני אמה קולינס, בת 19, גרה בקיבוץ כפר הנשיא ובקרוב מסיימת שנה במכינה הקדם צבאית על שם יצחק רבין.

בעוד כמה חודשים אתגייס לצבא להיות תצפיתנית. ואני שואלת אתכם: איך אוכל לצאת ולהגן על המדינה שלי, כשאני יודעת שהמדינה לא מגנה עלי?

איך אני יכולה לצאת לשמור על המדינה שלי כשנבחרי הציבור שלי לא מראים שום רצון או אינטרס לשמור עלי.

איבדתי אמון בהנהגה שלי.

במשך שמונת החודשים האחרונים ראיתי בעיניי את החורבן וההרס מכים בבית שלי.

במקום בו גרתי כל חיי, בנוף ילדותי.

חברי למכינה יכולים להעיד שתמיד התגאיתי בזה שאני גרה במקום הכי יפה בארץ אם לא בעולם, והיום כשאני מספרת שאני מהגליל העליון, כולם ישר נרתעים.

תמיד שואלים איך זה, כאילו אני גרה בשטח קרב. רק שלא מדובר בכאילו, אני באמת גרה כרגע באזור מלחמה!

הטירוף הזה של לקבל כל חצי שעה הודעה ב"מקומי" על נפילות וחדירות כלי טיס עוינים, הפך להרגל.

ואני שואלת את עצמי- מה אני יותר - פוחדת או כועסת?

למה הגעתי למצב שאני חושבת פעמיים אם לצאת מהקיבוץ כי אני מפחדת שתתפוס אותי אזעקה בדרך.

ואני כועסת, אני כועסת על זה שלממשלה לא אכפת מהפחד שלי ושל תושבי הגליל, ובזמן שהם עסוקים בהישרדות הפוליטית המביכה שלהם, אנחנו מאבדים את הצפון. את הבית שלי! של כולנו!

אני נולדתי ב-2005, כשהייתי בת 4 בנימין נתניהו נבחר.

מאז שאני זוכרת את עצמי נתניהו הוא ראש הממשלה.

אבל לא רק אני, מאז שהדור שלי זוכר את עצמו אנחנו לא מכירים שום אלטרנטיבה.

אנחנו לא מכירים אלטרנטיבה למנהיגות המושחתת והמשסה שהורגלנו אליה. מבחינתו של הדור שלי – מנהיגות, נוסח נתניהו, היא ברירת מחדל. כבר התרגלנו לזה שההנהגה שלנו מתנערת באופן קבוע מלקיחת אחריות. הם לא לוקחים אחריות - הם מפילים אחריות, מאשימים את כל העולם, רק כדי לא לשלם מחיר על הטעויות והמחדלים שלהם.

מה שמוביל את ראש הממשלה שלי זה לא ערכים או אידיאולוגיה, מה שמוביל אותנו זה מרדף אובססיבי לשמור על הכיסא - הוא לא רואה אותנו בעיניים. הדבר היחיד שהוא רואה זה רק אינטרסים אישיים צרים.

והכי נורא? הכי נורא זה שבשביל הדור שלי זה לא מוטל בספק. אנחנו לא מכירים שום דבר אחר.

אבל עכשיו, עכשיו תורנו לשנות את המציאות הבלתי נסבלת הזאת. אם זה לא יגיע מלמעלה זה יהיה חייב להגיע מאיתנו- דור השינוי.

במכינה אנחנו לומדים על החלוצים שהגיעו לפה להקים את המדינה והנה, כמו אז, עכשיו אנחנו, כולנו נדרשים להיות חלוצים.

מי שהפקיר, לא ישקם!
לכל אחד מאיתנו יש את האחריות על איך הארץ שלנו תראה.
בתור המחנה הליברלי יש לנו לא רק את ההזדמנות אלא את החובה עכשיו, יותר מתמיד לדבוק בערכים שלנו - קדושת החיים, שוויון וחתימה לשלום.

אני לא מכחישה את זה שאין מספיק צעירים וצעירות ברחובות אבל אל תטעו, זו לא צריכה להיות מחאה "מבוגרת", זו המחאה של כולנו! על העתיד של כולנו! על המדינה של כולנו!

יש אמירה שמיחסת לשמעון פרס והיא: "יאווש זה לא תכנית עבודה ואופטימיות הוא עמדה פוליטית."

בואו כל אחד מאיתנו ניקח על עצמנו, שכל אחד מאתנו יוציא כל שבוע שלושה אנשים לצמתים וככה אנחנו יכולים לפעול לשנות את המציאות, אנחנו כבר יודעים שקבוצה של אזרחים מודאגים מסוגלת לשנות.

לכן אני מזמינה אתכם להצטרף אלינו ולבחור באופטימיות, לבחור בתקווה שלא רק שאפשר להפיל את הממשלה הזו אלא אפשר גם לבנות פה משהו כל כך הרבה יותר טוב ממנה.

אל תגידו יום יבוא, תביאו את היום, וביחד כולנו, נביא אותו!

תודה רבה!

בואו ללמוד איך להציל חיים!
 הדרכה על שימוש במכשיר החייה
 (דפיברילטור)
 מתי?
 13/6 בשעה 20:00
 איפה?
 בית משי' סולומון
 רח' הר אודם 75,
 בהרחבה מוזמנים!



@@@@@@@@@@@@@@@@@@

אני רוצה להודות בשם כולם לכל מי שארגנו לנו את חג השבועות, על אף כל מה שקורה בארץ בחודשים האחרונים, ולמרות היום הלא פשוט שעברנו בבוקר יום שלישי (ערב החג).

יש לנו צוות חגים מדהים וחזק, שעשה הכל כדי שנחגוג את החג כמו שצריך לחגוג. היה ערב נעים ומכבד.

תודה גם לכל מי שהשתתף ועזר להצלחת הערב בצורה זו או אחרת.

קצת תמונות מהערב המושלם, אביא בשבוע הבא.

העלון הנוכחי מלא במידע על משפחות המועמדות לחברות.

תקראו, תראו אילו משפחות מדהימות מצטרפות אלינו.

שיהיה לנו שבוע שקט

שישחררו כל החטופים

שישובו כל החיילים שלנו בריאים

ושישובו כל המפונים לביתם.

שירי מלחמת חרבות ברזל



עמירם קופר ז"ל שנחטף לרצועת עזה ונהרג בשבי חמאס, היה בנוסף למקצועו ככלכלן גם משורר.

אחד משיריו הפך למוכר במיוחד במהלך שנות ה-60 כשזכה לביצוע של הגבעטרון לקראת אירועי "חג החומש בקיבוץ ניר עוז.

שירו, "שיבולי פז" הושמע פעמים רבות גם לקראת חג השבועות.

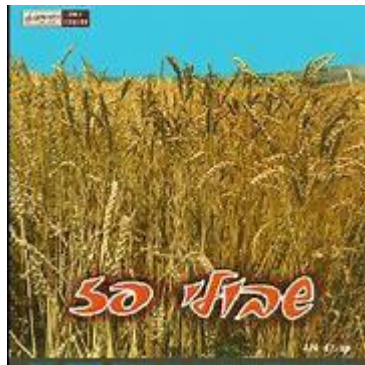


שיבולי פז

מילים: עמירם קופר
לחן: יעקב שגיא

שיבולים כורעות עומס
שפע בר על כרים,
עלמות חן ישאו
עומרים.
חרמשים כבר הושחזו
ונישאו מונפים.
שיבולי פז ירחשו
שיר חג.

רב הגודש
באסמינו בר בשפע
בא החודש, עת אלומות בא.
רב הגודש
באסמינו בר בשפע
בא החודש, עת אלומות





14.6 אליה צוקר

יוגב בר אילן

תמר מאור

15.6 ניקולס רוז

דריה הלל שוורץ

16.6 לני יודאיקין

רחלי פוקס

אריאל אזולאי

17.6 זואי שולץ

18.6 גבי אורן

שוני ואלך

עדי וולפסון

19.6 שי אזולאי

הודיה דבולט





סיפור לשבת

סיפור ליום התעודות בבית הספר

סיפור עם מסר חשוב להורים ולאנשי חינוך: אי זקופי הקומה

היה היה אי קטן ושמו: "אי זקופי הקומה".

באי הזה, מקור הפרנסה היה בתעשייה של קטיף פירות כתומים מעצים גבוהים.

תכנית הלימודים בכל בתי הספר התמקדה כמובן בצמיחה לגובה, כי ככל שהילד יגבה יותר, תעשיית הקטיף תהיה פורייה יותר.

וכך, בסוף שנת הלימודים, מדדו את גובה התלמידים.

אלו שגבהו על פי הממוצע – קיבלו ציון ממוצע

אלו שגבהו מעל לממוצע – קיבלו ציון לשבח.

אלו שלא גבהו מספיק – ננזפו קשות על כך שלא השקיעו מספיק, שלא

התאמצו, שלא היו מונעים למטרה.

כשיצאו התלמידים לקטיף – אלו שהגיעו לגובה העצים, עסקו בקטיף הפירות הכתומים.

אלו שלא הצליחו להגיע, התחילו להפריע (גם בגלל הדימוי העצמי שלהם

שנפגע קשות), וכמובן לא הצליחו לקטוף מספיק פירות.

תושבי האי המודאגים החליטו לשאול בעצתו של האיש החכם של האי. הציע החכם:

1. אפשר לנטוע עצים נמוכים יותר, שאליהם יוכלו להגיע גם הילדים הנמוכים.
2. אפשר לספק סולמות כדי שהנמוכים יגיעו לגובה.

שאלו אנשי העיר:

“וכיצד ניתן ציונים? האם ניתן אותו ציון לאלו שקטפו מהעצים הנמוכים כמו
מהעצים הגבוהים? האם הילד שקטף בכוחות עצמו יקבל ציון כמו הילד שנעזר
בסולם?”

אמר האיש החכם:

“אהה! זו שאלה חשובה. עליכם להחליט החלטה חשובה:
במה אתם מעוניינים? בפירות או בציונים?”

(מקור לא ידוע)

